

tudíž stále ještě činiti návrhy a prohlášení k pozůstalostnímu řízení, neboť lhůty § 120 nesp. říz. nejsou lhůtami preklusivními, jichž ne zachování by mělo v zápětí vyloučení obmeškalce z toho kterého úkonu, nýbrž jen lhůtami, jichž účelem jest řízení uspíšiti. Bylo proto na soudu první stolice, by o návrhu stěžovatelů ze dne 23. října 1930 o vyměření jich povinného dílu podle § 785 obč. zák. jednal nejprve v cestě nesporné a pokusil se o vyjasnění sporných otázek, a teprve, bylo-li by jednání to bezvysledné, odkázal je na pořad práva.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Za pozůstalostního řízení projednávaného na základě zákonné posloupnosti navrhly v době, kdy pozůstalost nebyla ještě odevzdána, svéprávné dívky zůstavitelky František K. a Marie N-ová, které se k pozůstalosti za dědice vůbec nepřihlášily, by jim byl z pozůstalosti vyměřen povinný díl podle § 785 obč. zák. za započtení darování učiněných zůstavitelkou za jejího života ve prospěch druhých dvou dětí Václava a Ladislava. Šlo o to, jakého nároku se domáhali žadatelé svým návrhem a zda náleželo pozůstalostnímu soudu, by o něm jednal v pozůstalostním řízení. Že nešlo o nárok na povinný díl v pravém smyslu slova podle § 764 obč. zák., vyplývá již z toho, že tu není posloupnosti ze závěti, neboť není tu posledního pořízení, jímž nebylo na žadatele jako na nepominutelné dědice buď vůbec nebo dostatečně pamatováno. Při zákonné posloupnosti nepřijde nepominutelný dědic ovšem o svůj povinný díl, neboť se mu ho dostává ve způsobu dědického dílu, přičemž jest i oprávněn domáhati se v pozůstalostním řízení nápravy, byl-li v dílu tom zkrácen darováním (§ 785 obč. zák.). Nápravy této byli by se mohli řečení nepominutelní dědici domáhati, neboť, nebyla-li odevzdací listina vůbec ještě vydána, nebylo ani skončeno pozůstalostní řízení (rozh. čís. 5969 sb. n. s.). Leč nepominutelní dědici mohli při dědické posloupnosti ze zákona dosíci dědického dílu a tím povinného dílu jen dědickou přihláškou (§ 799 obč. zák.). Tu však neučinili a lze proto jejich návrh posuzovati jen jako návrh na uplatňování nároku podle § 951 obč. zák. K projednávání tohoto návrhu nebyl však příslušný pozůstalostní soud, zejména ano šlo o svéprávné nepominutelné dědice. Odkázal tudíž první soud právem žadatele s jejich návrhem na pořad práva a trpí usnesení rekursního soudu, ukládající prvnímu soudu, by ve věci jednal, zmatečností podle § 41 d) zákona čís. 100/1931 sb. z. a n.

Čís. 11544.

Bylo-li dítě v době, kdy bylo vyhověno (prvým soudem) žádosti otce o prodloužení otcovské moci, ještě nezletilé, jest je zatím pokládati za osobu nesvéprávnou, jež může podati rekurs do usnesení, vyhovu-

jícího žádosti o prodloužení otcovské moci, jen svým zákonným zástupcem (zřízeným mu zvláštním opatrovníkem), nikoliv samo zcela samostatně.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1932, R I 241/32.)

Opatrovnický soud vyhověl usnesením ze dne 14. listopadu 1931 žádosti manželského otce, by byla prodloužena otcovská moc nad Bedříškou V-ovou, narozenou dne 21. listopadu 1910. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud odmítl odvolací rekurs Bedříšky V-ové.

Důvody:

Otcově žádosti o prodloužení otcovské moci bylo vyhověno usnesením příslušného okresního soudu ze dne 14. listopadu 1931 a toto usnesení bylo nadřízeným sborovým soudem první stolice schváleno usnesením ze dne 18. listopadu 1931. Tou dobou byla dovolací rekurentka, jsouc narozena dne 21. listopadu 1910, ještě nezletilá, a jest ji proto zatím pokládati za osobu nesvéprávnou (srov. Ehrenzweig, System des Oesterreichischen Privatrechtes, II/2, Familien- und Erbrecht, Vídeň 1924, § 459, str. 233, Krasnopolski, Familienrecht, Vídeň 1911, § 50, str. 257, a zejména Klang, Kommentar zum Bürgerlichen Gesetzbuch, Vídeň 1930, u §§ 172, 173, str. 244 a citované tam rozhodnutí Nejvyššího soudu ve Vídni, Not. Ztg. čís. 16 ročník 1914). Osoby nesvéprávné musí podle § 7 (2) zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n. býti zpravidla zastoupeny zákonným zástupcem a mohou samostatně podati rekurs jen, je-li to stanoveno v zákonech zvláštních. Než takového zvláštního ustanovení pro případ, o nějž jde, není ani v občanském zákoníku ani v jiných zákonech, a mohla tudíž dovolací rekurentka podati rekurs jen svým zákonným zástupcem, pokud se týče zřízeným jí zvláštním opatrovníkem, nikoli sama zcela samostatně (tak také Dr. Václav Hora, soudní nesporné řízení, v Praze 1931, str. 120), při čemž se k opačnému mínění rekursního soudu podotýká, že § 37 zákona nejedná o způsobilosti, jednati na soudě, nýbrž ji předpokládá. Opatrovník Josef B. prohlásil již o rekursu proti usnesení soudu první stolice, že se k stížnosti nepřipojuje, a bylo proto dovolací rekurs odmítnouti, jelikož byl podán osobou nejsoucí způsobilou jednati před soudem.

Čís. 11545.

Mohl-li dlužník námitku, že uzavřel s věřiteli právoplatné vyrovnání, uplatnit již proti exekučnímu titulu (proti směnečnému platebnímu příkazu), nelze k této námitce již přihlížeti ve sporu o žalobě podle § 35 ex. ř. o nepřipustnost exekuce na základě onoho exekučního titulu.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1932, Rv I 398/31.)